

## ΘΑ ΦΥΓΩ

Θά φύγω...  
Πές πώς δὲν ἔκανα γι' αὐτὴ τὴ πολιτεία.  
Τώρα ποὺ ἡ λάσπη ξέφυγε ἀπ' τοὺς δάλτον,  
Καὶ κυλάει στὴν ἀσφαλτο  
Γιόμισε ἡ πόλη ἐρπετά.  
Μικρόβια ἀναδεύονται στὰ μάτια μου.

Θά φύγω...  
Πές πώς δὲν ἔκανα γι' αὐτὴ τὴ χώρα.  
Σπούς δρόμους, στίς πλατείες, στίς στοᾶς  
Καὶ στὰ ὑπαίθρια καφενεῖα  
Συνάχτηκαν μορφές ποὺ δὲν γνωρίζω.  
Ἐπιβάτες ἀναδεύονται μεσ' στίς διτρίνες.

Θά φύγω...  
Πές πώς δὲν ἔκανα γιὰ τίποτα.  
Βαρέθηκα τίς διχασμένες γλώσσες  
Τὰ διχασμένα πρόσωπα  
Τὰ διχοτομημένα γέλια.  
Ρίγη ἀναδεύονται στὴ σάρκα μου.

Θά φύγω...  
Μακρὰ, στὰ ὄρια τῶν αἰσθήσεων  
Μένουνε ξάγρυπνοι οἱ τελωνοφύλακες  
Προσμένοντας τὸ τραῖνο μου.

Ἄντ. Μπουλούτζας - Φαρσινός

## ΤΩΝ ΝΕΡΩΝ

Τὸ μεσημέρι φάνηκε ὁ δαιμονισμένος  
πάνω στίς ἐπάλξεις κραζώντας  
θὰ βάλλω φωτιά τὴν πόλη  
κι ὁ Ράμι γύρισε τὸ πρόσωπό του στὴν πατρίδα  
γιατὶ ἔνοιθε τοὺς χροκόδειλους τῆς Ἀρσινῆς  
να χτυπούντα μέσα στὴ δεξαμενὴ  
ποὺ γέμισε φῶς καὶ νερό.  
Κι ἔδωσε ὁ Κρίδς τὸν ὕμνο.  
Ἡ Ρουσάλκα κοιμάται κάτω ἀπὸ τὴν σκιά τῶν  
ἀγαμάτων  
ποὺ πεθαίνουν ὁλοένα κοιτώντας αὐτὴ τὴ θά-  
λασσα

Σκάβανε στὸ Λαύριο οἱ ἐργάτες  
μὲ κομπρεσὲρ καὶ δυναμίτες·  
οἱ συνεργάτες στίς σπηλιές ὀνειρεύονται  
τὰ παιδιά ποὺ θὰ γεννήσῃ ἡ καλιὰ  
τῆς Ἀφροδίτης Βίλεντορφ.

Ὅσοπο πάνω στὸ Ράνο Παράκου  
οἱ ἥρωές μας πάθαν σειρήσση  
γιατὶ δὲν πρόφτασαν γὰ τελειώσουν  
τὰ καπέλα τῶν Θεῶν...  
καὶ ὁ ἥλιος εἶναι ἀνήλεος.

Ἄσπρο σεντόνι τοῦ μεσημεριοῦ  
ὁπῶρες στὸ τραπέζι τῶν δικαίων  
καὶ τὸ παιδί κοιμάται  
καὶ μὲ τὸ δνεῖο του φτιάχνει  
ἓνα ποδήλατο.

ἓνα δέντρο τοῦ Ὀρεανοῦ  
καὶ μιὰ ἀγγελίδα ποὺ θὰ πεθάνῃ τελευσίδια.

Οἱ τριγλοὶ ἀγγίζουν τὸ φῶς  
μὲ τὰ πτερυγία δάχτυλα τοῦ ὀνείρου  
ὅταν ἡ Ρουσάλκα λούζεται  
στὸ πάγκο τῆς Ἀισιόφρα  
μὲ τὸ νερό τῆς λίμνης τῶν κήπων

Τὸ μεσημέρι  
στὸ γιγνὸ σου το σῶμα  
ἀνθῇ ληραμονία

Καὶ τὸ σημεῖο  
ποὺ μοῖραις ὁ θάνατος  
μνήμη τῶν νεκρῶν

Μνήμη τοῦ αἵματος  
ὁ καιρὸς ποὺ ἔχισε τὸν δρομὸ του  
κι ἔγινε στίλβουσι στιγμή  
ὅπως τότε ποὺ γέφυρες  
τὰ χέρια μου σίταν ἔσαν σου  
καὶ ὁ ποταμὸς ἔμεινε ἀκίνητος  
μὲ τὴν καθρέφτη τῶν νεκρῶν  
νὰ κρίνῃ τὸ ἀδυστά σοῦ

Πηγὰδια τοῦ Κυριαμαρκίλλου  
γέμισαν τώρα ποὺ ἤρθε στήν αἰθώρα  
ἡ ἀγλαΐα τοῦ ὀφρανοῦ.  
Κι ὅμως ἡ κόρη ἦταν τόσο λιπημένη  
ἵσως δὲν εἶχαν ἄλλαν τρόπο τὰ μάτια τῆς  
ἵσως δὲν ἔβλεπε νὰ ἀγγίξῃ τὴ μιμῶζα  
ἀπὸ ἡ ζωὴ τῶν λονλουδιῶν  
ἐκπονήττα ἀπ' τῶν κοριτσιῶν τὰ δάχτυλα.

Στέλιος Μερτζανίδης  
Θεσσαλονίκη

## ΠΟΙΗΣΗ ΜΕΙΣ' ΣΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ

Ποιήματά μου ἔστις  
Ποῦ σφυματώσκειτο μὰς ἔχει ἐνώσει τοὺς  
θανάτων  
Ἐστὶς, πρικοκλάδης, σένα πρὸς τοὺς θά ποῦ  
Ποιήματά μου, σὰς μισῶ  
Μὲ τὸ καταρριμμένο μῖσος ποῦχοιμς στὸν ἑαυ-  
μας.

Ἡ νύχτα ἀπὸψε δοῖται ὅλων· τοὺς φόβους μὲ  
Εἰς σὲ προστρέχω τέχνη τῆς ποιήσεως  
Χτίζω μὲ νύχτα καὶ μὲ δόντια ἓνα ποῦμα  
Λαχανισμένους μπλῖνω νὰ προσυλαχτῶ  
Καὶ κλείνω πῶς μου τὸν τελευταῖο στίχο

Τὸ ποῦμα εἶναι μοναχὴ.  
Βουτάει μέσα του μιὰ τόση δά μπουκαὶ φερμα